

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2.

Den 15de Oktober 1887.

37te Jargang.

Ex-Kongresmand C. C. Beans Anskuelse om Utah-Affærerne.

Ex-Kongresmand C. C. Bean, som var Repræsentant fra Arizona i den ni og fyrrethvendede Kongres, og som for kort Tid siden er vendt tilbage fra sit forrige Opholdssted i Geronomi blandt de vilde Apachejer, har indlogeret sig i Hotel „Dafayette“ paa Hjørnet af Broadway og to og fyrrethvendede Gade, New-York, hvor han i Gaar blev besøgt af en „New-York Herald“-Referent, der udspurgte ham angaaende Colorow, den oprørske Ute-Høvding, Mormonernes Valg og andre væslige politiske Spørgsmaal.

Han var meget aabenhjærtet i sin Samtale om disse Emner og begyndte med en Hentydning til den nylig cirkulerende Fortælling, at Mormonerne vilde muligvis hjælpe Colorow i sit Oprør. Repræsentant Bean er en Republikaner og en Fjende-Mormon.

„Af og til“, sagde han, „vi ser der sig urimelige og ugrundede Paaastande i Landets Blade angaaende Mormonerne, ophængelig beregnet paa at forhindre det brændende Had fra at udslukkes og Dyd-

skaben samt det religiøse Bigotteri mod dem i at uddø. For kort Tid siden var en Historie sat i Omløb, at alle Mormonerne i Utah bleve indrullerede som en Armé for at bekæmpe de Forenede Stater; at mere Artilleri behøvedes i Fort Douglas; at de Forenede Staters Flag var hejjet paa halv Stang den 24de Juli i Saltjøstaden, under de Sidste-Dages Helliges Haan og Foragt og som et Tegn paa deres Ringeagt mod Nationens Flag, hvilke alle vare ugudelige og nederdrægtige Løgne. Endelig siges der, at General Crook for faa Dage siden skal have jagt, at Oprøret af Ute-Indianerne vilde muligvis blive farligt, efter som Colorow og hans Stamme uden Tvivl vilde erholde Hjælp fra deres polygamiske Ræder. Jeg tager mig den Frihed at sige, at det er sandsynligt, at General Crook har aldrig udtalt noget saadant. Jeg ved ikke enten denne Stamme praktiserer Polygami eller ikke; men om den gjør, da er her en god Mark for Missions-Arbejde.

Den, som lavede denne Fortælling og foregav, at den kom fra denne berømte Indianer-Kriger, gjorde det i den Hensigt at forøge Hadet mod Mormonerne. Enhver, som har levet hinsides Klippebjergene i de sidste tyve Aar, er overbevist om det Faktum, at Mormonernes og Indianernes venstrelige Forhold med hverandre har haft den Virkning at formilde disse vilde Stammers Anhang til Barbariet.

„Mormonerne vandt ikke Indianernes Venkab ved at forskaffe dem Ildvand (Brændevin), Krudt og Kugler til at modsatte sig den hvide Mandes Indgreb i deres Affærer. Nej, ikke i mindste Maade. De fulgte William Penns og Roger Williams Exempel og forkyndte Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed; de fulgte og halvt udhungrede Mormoner tog Indianeren ved Haanden som en Ven. Brigham Youngs Politik, for ikke at tale om Menneskekjærlighed, var: „Det er billigere at føde Indianerne end at bekjempe dem“, og de Sidste-Dages Helliges Lære er et „Fredens Evangelium.“

„Hvad er Deres Anskuelse med Hensyn til den nylig stedfundne Lovgivning mod Mormon-Spørgsmaalet?“ spurgte Referenten.

„Jeg havde flere Indvendinger mod Anti-Polygami-Forslaget. Den første var, at det var fordærvelig Lovgivning, thi den var unyttig. Edmunds-Loven af 1882 var beregnet paa at tilintetgjøre Polygami, og den har udført dette Djemed. Der var ingen polygamiske Egtefæber i 1885 og 1886 hverken i Utah eller Arizona, og Folket gjorde prisværdige Forsøg paa at opfylde Lovens Fordringer og indstranke polygamiske Familier til en saadan Forsorgelse, som Menneskelighed paahyder. Der blev, siger jeg, udvist en fuld-

stændig Lydighed til Loven, og derfor var der ingen Grund til at indføre ny Lovgivning. Dette Forslag berøver Kvinderne deres Stenmeret og foretager sig at opløse Mormon-Kirken, som den kaldes, og paahyder Medlemmerne i den mormonske Tro en streng Ed, hvis Djemed er at forhindre dem fra at findes paa Jurylisten og fra at holde Embeder eller Værespøster. Disse Punkter vare saa afskyelige, at jeg blev fristet til at forlange af Præsidenten, at han skulde veto Forslaget. Endskjønt han tillod det at blive Lov uden sin Underkrift, saa er jeg dog mere tilfreds nu, end jeg var før Loven blev anvendt i Distriktet Columbia, hvilket Distrikt er simpelthen et Territorium, tilhørende de Forenede Stater.

„Meget har været sagt imod Mormonerne. Er det ikke muligt at finde noget, som kan anbefales og efterlignes i det daglige Liv? Antag at vi optager Afholdsagen. Der kan ikke findes en Mormon i nogen af deres Byer, der besætter sig med Brændvins-Udfjænkning. Han drikker ikke Spiritus og handler ikke dermed. Det er det mest ædruelige Folk, som kan findes. I blandt dem er Hjælpen af spirituøse Drikke saa sjælden, at det næsten er ukjendt. Jeg betvivler, at der findes et mere slittigt, maadeholdent og sparsommeligt Folk paa Jorden end de Sidste-Dages Hellige; selv Indianeren, der siges at være det mest sparsommelige Væsen baade i Føde og Klæder saavel som med Hensyn til Brande, og som aldrig lader noget blive ubenyttet, kan ikke overgaa de taalmodige og utrættelige Medlemmer af Mormon-Kirken.

Det er et beundringsværdigt kydsk Folk. Der er ingen berøgtede Huse i Mormonernes Byer; ingen upassende Samkvem mellem Kjønnene; ingen

Borneashler; ingen dode Born henkastet i Andres' Baggaarde, og ingen levende efterladt i Kurve ved Fremmedes Dore. Der findes heller intet Tiggeri eller Nogen, som beder om Almisse. De forjorge de Hjælpeleje medens de Arbejdsdygtige forsynes med Beskæftigelse. Arbejdsprogsmaalet gjør ingen Forstyrrelse der; der er ingen Striker, ingen Oprør, ingen socialistiske eller anarkistiske Sværmerier i deres Forsamlinger, endstjont de benytte mere Tid til religiøse Spørgsmaal og til at diskutere Kommunens Belfærd end nogen anden Sekt.

„Næsten Enhver ejer sit eget Hjem. Halvfemsindstyve Procent af Befolkningen ere Ejendomsbesiddere og have betalt deres haardt erhvervede Penge til de Forenede Staters Skatkammer for det Land de dyrke. Og hvilket Land! Har De nogensinde været i den store amerikanske Ørken? Dette Folk have forvandlet Døvl til Tro og Tro til Virkelighed. De tillade intet Vand at løbe til Søen ubenyttet. Det ledes gennem Kanaler og Vandledninger fra Floderne og Vandstrømmene i Tusinder Rietninger til at vande og opfriske Jorden til Sædens Frembringelse. Men deres Virksomhed i Opløsningens Fremme overgaar dog deres Virksomhed i at bringe Jorden til at frembringe af sin Styrke. De benytte de jamme Skolebøger som anvendes i Kalifornien og ingen Sekterisme læres i deres Skoler. Den højeste Procent i de mest oplyste Stater kan ikke overgaa Skolestyret i det foragtede Utah, og Antallet af dem, som ikke kunne læse og skrive, er forholdsvis ligesaa lav som i Massachusetts.

„Deres Handel er meget efterjagt, de ere fuldstændig ærlige og betale altid deres Gjæld; de inkranke sig til at kjøbe Nødvendigheds-Artikler og for-

bigaa al Luxus. En Jødehandlende, der boede i en stor Mormonby ved Gilafloden i Arizoua fortalte mig, at de ere ligesaa sikre som Guld, og jeg, der har levet iblandt dem i tyve Aar, stadfæster dette Udagn.

„Det er et agerdyrkende og kvægopelskende Folk, Allevegne, hvor der findes et Stykke Land, som er skiftet for Agerdyrking, opdyrkes det, hvor der findes Græs, vil man finde fede kvæghjorder, som udviise, at de tilhøre gode Ejermand. Der behøves ingen Love mod Dyrplageri eller Mishandling af Born. Øren kjende sin Ejermand, og Omjorg, Venlighed og Hengivenhed er udbidt jaavel i Marken som i Familien. Araberen, som anser sin Hest som sin Stoltthed og opfoder den i sit Telt, har ikke bedre Omjorg for den, end Mormonerne har for hvad de besidde. De foragtede Mormoner ville maasse endnu afgjøre Arbejdsprogsmaalet uden Sammenstød langt bedre end Henry George og Fader Mc. Glynn.“

„Hvad er Deres Ansæelse med Hensyn til Mormonernes Forjog paa at blive optaget som Stat?“

„Jeg bifalder det paa det hjærteligste af følgende Grunde: Jeg véd, at Mormonerne i Reglen ere gode Borgere, de ere virksomme, ædrulige, driftige og fredelige. De have vedtaget en Grundlov, der er republikansk i sine Grundtætninger og indeholder enhver Ting, som kunde fordres for at bringe dem i Samklang med den øvrige Befolkning i Nationen. De have efter min Mening gjort Alt, hvad man kan fordre af dem, og at fornægte dem Optagelse i Unionen vilde ikke alene være uvist, men uretfærdigt.“

„Men antager De, at de ere oprigtige i deres Bestemmelse mod Polygami?“

„Hvorfor ikke? Hvad Det have vi

til at fraholde den borgerlige Rettighed og Privilegier i den Tanke, at de ikke mene, hvad de sige? Jeg kan ikke indse, hvorledes de kunde have gjort den Paragraf i Grundloven mod Polygami mere omfattende eller strengere, end de have gjort. Det Naab, at Kirken vilde styre Staten, er kun intetsigende Tale. Den offentlige Mening i Utah er, efter min Mening, overvejende og vil altid vedblive at være imod Polygami. Lincoln sagde: med den offentlige Mening kan alle Ting udrettes og uden den offentlige Mening kan intet udrettes.

„Jeg har kun en Ting imod Mormonerne — de ere næsten alle Demokrater — de stemme alle paa den samme Valgjeddel og vil sandsynligvis vedblive, saa længe som dette Parti har en Tilværelse. Deres Stemme i Arizona Territorium ved sidste Valg afgjorde Valget imod mig, men dette forhindrer mig ikke fra at tale om mine Naaboer som Sandhed og Retfærdighed fordrer.“

„Hvorledes gif den for nylig stedfundne Afstemning for den nye Grundlov?“

„Jeg véd fra aldeles paalidelige Kilder, hvad Stemmeantallet var og kan give Dem Tallene, hvilke ville besvare Deres Spørgsmaal. Det hele Antal, som stemte for Grundloven, var 12,887 ifølge det Tal, som blev opgivet af Afstemnings-Komiteen; men flere Valgkredse nægtede at tælle Stemmerne som Følge af, at Utah-Kommissionen havde givet Minoriteten to Dommere til Majoritetens en. Der var 435 Stemmer imod Grundloven. Det anti-mormonske Parti affødt sig ifølge deres Leders Instruktion fra at stemme enten for eller imod. Deres Antal védes fra de indsendte Stemmer samme Dag. Her kan De se: Hele Stemme-

antallet kastet af alle Partierne i det almindelige Valg var 16,178. Der var 12,887 for og 435 imod, hvilket efterlod 2,856 Neutrale.“

„Var ikke dette et lille Stemmeantal i Forhold til Territoriets Befolkning?“

„Nej, jeg synes ikke. De maa huske paa, at Mange formedelst Edmunds-Tucker-Loven, som blev vedtaget i Kongressen, ere ved en Prøveed forhindrede fra at stemme, en Ed, der er ligesaa modbydelig for Fkke-Mormoner som for Mormoner. Mange vilde ikke registrere; thi de sølte det var ydmygende at tage en saadan Ed. Det totale Antal, som findes paa Valglisten for 1887, beløber sig til 20,202. Der var saaledes ud af hele Beløbet 16,178 som stemte, hvilket er over 80 Procent, og 75 Procent stemte for Grundloven, medens kun 3 Procent stemte imod den.

„Mener De at Mormonerne i Almindelighed ville rette sig efter Bestemmelserne i den nye Grundlov?“

„Bisjelig gjør jeg. De Mand, som have udarbejdet den have ogsaa i Sinde at gennemføre den og de af Folket, som hylde Polygami, sige, at de forvente at tage imod Følgerne, dersom de bryde Loven. Hvad mere kan Noget gjøre end at udarbejde strange Love mod denne Praxis? Selv Kongressen kan ikke gjøre andet. Denne Forandring i Utah-Affærerne vilde bringe det omtvistede Polygami-Spørgsmaal fra en national til en lokal Regulering, netop hvor det burde behandles, og hvor det, efter min Mening, kan afgjøres hurtigere end ved Regjeringens Indblanding. Fordi jeg har imod Polygami, derfor hylde jeg Utahs Optagelse som Stat. Jeg vilde undertrykke denne Vedtægt, men jeg ønsker ikke at undertrykke Folket; thi jeg véd, at det i Almindelighed er en Klasse af Borgere, som forøger

Landets Styrke. Største Delen ere Monogamister i deres Bandel, og de ere de eneste, som nu besidde politisk Magt. Utah har Befolkning nok, er rig nok og besidder Selvstændighed nok til at blive en Stat, og jeg tænker, det vilde være en stor Fejltagelse at holde Folket længere i Afhængighed og fraholde det denne Anerkendelse af Landets Vilje. Jeg siger, giv Utah en Lejlighed. Da jeg forleden læste „Harper's Magazine“ for September, fandt jeg under Overskriften „Politisk“ følgende Paragraf:

„Mormonerne Sammenkomst for at udarbejde en Grundlov for den kommende Stat endte den 7de Juli. Den Grundlov, som de udarbejdede, bestemmer Adskillelse af Kirke og Stat, foreskriver en ikke sekterisk Oplysning, forbyder Polygami og fastsætter Straffen derfor“.

„Dette afgjør Sagen, og den halvtredstindstyvende Kongres burde optage Utah, New Mexiko, Montana, Dakota, Idaho og Washington Territorier i Unionen; deres Befolkning berettiger dem til Indlemmelse, og enten de ere republikanske eller demokratiske i deres Politik, det har intet at sige; de have været holdte under Formynderskab længe nok.“

„Er Colorow Mormon?“

„I et af Deres Dagblade for et Par Dage siden saa jeg følgende: „Colorow siges at være Mormon. Derjom Autoriteterne har nogen Betænkelighed over at arrestere ham for Mord, Brandstiftelse eller Røveri, saa paamindes de med Agtelse, at Edmundsloven er gjældende i alle Territorierne.“

„Antag at han var Mormon, vilde han derfor være en værre Indianer? Jeg vilde ønske, at alle Indianerne vare Mormoner; hele den vestlige Verden kunde da spise, drikke og sove i Ro; Alt vilde være Fred og Enighed, og den hvide og røde Mand vilde have en vedvarende demokratisk Kjærlighedsfest. Slutningen paa hele Sagen er den, at „Twilling-Relikvien er ligesaa livløs som Relikvien selv. Slaveriet er uddødt, men om vi komme ret langt Syd paa, møder der os en vis Stank ved Valgurnen.“

„Da Dommerne Edmunds og Tucker opstillede deres stærke Artilleri mod Utah, havde de maaste ingen Idé om, at den første Bombe vilde falde i Nærheden af Washington; men de nylig stedfundne kriminelle Forhør viser, at baade Land- og Sømagten bestaar af skrøbelige Mennesker, som Falstaff jagde, og med de løse Begreber om Moralitet, som hersker i denne Del af Landet, er det muligt, at den halvtredstindstyvende Kongres vil mangle et Flertal, derjom Polygamiloven bliver sat i fuld Virksomhed.“

„Den gamle Regel var, „Du skal elske Din Næste som Dig selv“, men den nyere Udlæggelse er, Du skal elske din Næstes Hustru bedre, end Du elsker din Næste. Lad os alle være taknemmelige for de nylig stedfundne Handlinger i Utah — en Forbedring, der er ligesaa uventet som Slaveriets Ophævelse, og som kun staar tilbage for samme saa vidt som vort sociale Liv angaar.“

(New-York Herald.)

Kristendommen, set fra en Hednings Standpunkt.

En dannet Kineser ved Navn Wong Chin Foo, der har undersøgt de forskjellige kristne Trosbekjendelser, ndtaler sig saaledes:

„Født og opdraget som Hedning levede jeg disses moralste Levnet og praktiserede deres religiøse Læresætninger. Min Samvittighed var ren og mit Fremtidshaab blev ikke formørket af kvalfuld Tvivl. Men da jeg blev sytten Aar, blev jeg kastet ind i vor meget lovpriste Civilisation, og ved denne betydningsfulde Periode i mit Liv, fremstilles Kristendommen for mig i sit mest forførte Udseende. Venlige, kristne Mennesker bleve meget omhyggelige for mit legemlige og sjælelige Velvære, og jeg var kun altså villig til at lære Sandheden at kjende. Jeg gjorde saa god Fremgang under mine vilde Sjælesrelseres Indflydelse, at jeg tænkte alvorligt paa at blive en Undbringer af disse himmelske Tidender til mine formørkede hedenske Brodre. Men for jeg kunde tænke paa dette, maatte jeg lære de Kristnes Tro og Læresætninger, og af det lille Indblik jeg havde faaet af dem, var jeg aldeles forvirret af den utallige Mængde kristne Sekter, der hver især gjorde Fordring paa at eje den eneste sande Vej til Himmelen.

Jeg kastede et Blik ind i Presbyterianismen; men jeg traf mig gysende tilbage fra en Tro paa en ubarmhjertig Gud, der alt fra evige Tider havde forudbestemt den ulykkelige Menneskehed til Helvede. At prædike en saadan Værdom for intelligente Hedninge vilde kun bringe dem paa de Tanker, at det ikke stod rigtig til med min Forstand, dersom de da ikke rentind vilde anse mig for en Vognner.

Saa tittede jeg lidt ind i Bap-

tisternes Værdomme, men de mange fra hinanden afvigende Meninger om koldt Vands Indvielse, Tiden og Stedet at bruge det paa og deslige hylbte mig med Bæmmelse over saadanne Smaa-ting, og Spørgsmaalet om sluttet Altergang eller ikke, gav mig kun den Idé, at Nogle af dem vare mere begjærlige med deres Smule Vin og Brod end Andre. Methodismen betragtede jeg som en Torden- og Lynild-Religion. Kongregationisterne afstrækkede mig ved deres Stivhed og Selbretsfærdighed. Unitarianismen syntes at bestaa af lutter Tvivl; den tvivlede endog om sig selv. En Mængde andre protestantiske Trosbekjendelser, der vare grundede paa en eller anden Forunderlighed eller Excentricitet, saasom Dværkerne, anjaa jeg for under en Hednings Værdighed at undersøge. Men i et Punkt syntes alle disse forskjellige protestantiske Sekter at være enige; nemlig i deres Had til Katholikerne, den ældre Form af Kristendommen, og Katholikerne gjengjældte paa deres Side dette Had med Renter. De paastaar med Stolthed, at de ere den eneste sande Kirke, udenfor hvilken der ikke gives nogen Frelse i Særdeleshed ikke for Protestanterne. Nogle protestantiske Venner bad mig om endelig ikke at have noget at gjøre med Katholikismen, da den var værre end mit Hedenskab, hvilket jeg gav ham Ret i; men det samme Slags Argument bragte mig ogsaa paa de Tanker, at Protestantismen horte hjemme under samme Kategori. Kort sagt, jo mere jeg stunderede Kristendommen i dens forskjellige Grene og Afvigelser, desto mere forekom det mig, at det hele kun lod som „klingende Malm“.

Hans Fordømmelse af Kristendom-

men synes ikke at være baseret paa Granskuung i Bibelen, men kun paa de forkerte, sekteriske Lærdomme. Den Lærdom, at Thyve og Mordere havde fri Udgang til Himlen og Umgang med de Gode og rene af Hjerter, synes heller ikke at slaa an hos ham, thi han siger:

„Sæt nu, at Dennis Kearney skulde snige sig ind og møde mig hist (paa den anden Side af Jordan) vilde han saa ikke glemme de himmelske Sange og atter raabe: »The Chinese must go!« Samt organisere et himmelsk Korstog for at faa mig og mine Egemænd styrket ned til det andet Sted? Og skulde saa Thyve og Mordere, hvis hele Liv have været en lang Række af Forbrydelser i Løbet af nogle faa Timer, medens de beredte dem paa at dø, blive saa skyldfrie og rene som nyfødte Børn, medens jeg, den gode Hed-

ning, (lad os antage, at jeg var det), der aldrig havde gjort mine Hedninge-Brodre andet end godt, der havde brugt det meste af mine haardt erhvervede Midler til at hjælpe de Fattige og maaske var død af den gule Feber, smittet af en forladt Medskabning, der var besængt med denne Sygdom og som ingen Kristen vilde pleje, skulde fordommes til Helvedes evige Fld, kun fordi jeg aldrig havde hørt om den Herre Jesus' Frelsningsmagt, eller fordi min Hjerne var saaledes indrettet, at jeg ikke kunde tro paa denne Kristus' vidunderlige frelsende Kraft.“

Wong Chin Foo omtaler endnn flere Grunde, hvorfor han ikke er Kristen og slutter med at fremsætte nogle gode hedske Principer, som de saakaldte Kristne ingen Slade vilde have af at tage sig til Indtægt,

(Utah Journal.)

Personligheder.

Undgaa at berøre Personligheder i almindelige Samtaler. Dntal Ting, Gjenstande og Betragtninger. Den mest indskrænkede Forstand er beskæftiget med Personligheder. Det er nødvendigt nndertiden at omtale disse, fordi vi af lovlige Grunde maa lære den menneskelige Karakter at kjende, men naar Saadant sker, bør det ske med Personer, i hvem man kan have Tillid. Udspreed ikke Dndt om Noget unødvendig. Der gives Tider, naar man tvinges til at sige: „Jeg tror ikke Soren er er troværdig og ærlig Mand“; men om det ikke behøves, at Du tilkjendegiver din Mening, da lad den arme Soren være uberørt. Uden Tvivl vil der være Andre, som ville maale ham og spare Dig Mejligheden at paavise alle Enkeltheder. Saa ueget som mulig omtal de gode Egenskaber hos et Individ. Der gives Familiekredsse, som altid er beskæftiget med at underburdere Andres Motiver og tillægge dem onde Hensigter og nedrive deres Karakter. Saadanne Steder ere ikke meget behagelige. Et sundt Menneske onster ikke at spise ved et Operations-Bord. Herren kjender, at der er Dndt nok i Mennesket; men det er ikke enhver Mand's og Kvindes Forretning at offentliggjøre det. Vælg en god Umgivelse og gjor den behagelig ved Venlighed og Overbærelse.

Den 15de Oktober 1887.

Missionsvirksomhed.

Enhver, som er ihsjelsat i det Arbejde at være Missionær for Sandhedens Udbredelse, enten han indtager en Plads som Leder blandt de Hellige eller en Lærer, beskiftet til at hjælpe hin, bør søge at opfylde sine Pligter og berede sig for sin Virkefreds, videende, at der paahviler ham et stort Ansvar. For det første bør han vise et godt Exempel og i Gjerning udvise den Tro, som han søger at lære Andre, i modsat Fald bliver hans Ord uden Virkning.

Vi anse det som en Missionærs Pligt at berede sig for Udførelsen af det vigtige Hverv, hvortil han er blevet kaldet. Han bør være i Stand til at udvikle Evangeliets Principer, naar der gives ham en Lejlighed. For at gjøre dette maa han være i Besiddelse af den Helligaand, uden hvilken Ingen er tilladt at lære. Indflydelsen, ved hvilken sand Kundskab forøges, kan dyrkes ad to Veje, dels ved et strængt moralsk Liv dernæst ved Læsning af gode Bøger, Studering og Overvejelse.

Det er urimeligt udelukkende at stole paa, at den Helligaand skal stænke os Stof til at føde Kristi Faar med. Det er uoverensstemmende med Lærdommene og Befalingerne. Den Helligaands særegne Virkning er at bringe Sandheden til vor Erindring. Hvis Sandheden ikke har været forstaaet eller begrebet, da er det umuligt at den kan blive forglemt, og hvad der ikke er forglemt kan ikke gjenbringes til Erindringen. Der har været Tilfælde, hvor Gud, for at udføre sine Hensigter, har velsignet Mænd med en overordentlig Grad af overnaturlig Magt uden nogen tilshneladende Anstrængelse fra deres Side, men dette er ikke den almindelige Maade, hvorpaa Gud handler med sine Tjenere. Han efterlader noget for dem at gjøre, paa det deres Evner maa blive udviklede ved Brugen deraf, og de, formedelst deres Erfaring, maa blive ledende Aander i deres Omgivelse. I Almindelighed vilde det være forgjæves at forsøge paa at frembringe indsigtsfulde Begreber af en tom Hjerne, som ikke har været belyst af Sandheden; det vilde være ligesom om en Mand vilde sænke en Spand ned i en tom Brønd og drage den op igjen med den Forventning at hente Vand til at vederkvæge den trøtte Vandrendes Tørst. Dette er et passende Billede paa det evige Livs Vand.

Den, hvis Pligt det er at prædike Sandhedens Principer, burde flittig læse gode Bøger og overveje med Alvor, hvad han læser; derved sættes de aandelige Evner i Virksomhed, og Sandhedens Skatte kunne opbevares for fremtidig Nytte, til en Tid naar Pligten maatte fordre, at den samlede Kundskab skulde gjøres anvendelig.

Nogle vilde maasse berolige dem med den Undskyldning, at fordi de ere tvungne til at arbejde haardt, kunde de ikke opofre Tid til at berede sig; men Verden fremviser saa mange Mænd, som have overvundet denne Vanskelighed i

deres Tragten efter Kundskab, at det næsten er unyttigt at sige, at der kun er faa Tilfælde, hvor en saadan Undskyldning vilde være gyldig. De fleste af disse herlige Exempler have været udbvist af Mand, som ikke have haft disse herlige Bevæggrunde, som burde tilsthynde de Sidste-Dages Hellige. For at lede vore Læseres Sind paa et Hoved-Exempel, som er givet i Kirken i denne Retning, behøve vi blot at omtale den Fremgangsmaade, som Grundlæggeren af dette Værk benyttede sig af. Da Herren først kaldte Josef Smith var han en ulært og sammenlignelsesvis uvidende Yngling. Han blev det Middel, gennem hvem den guddommelige Aabenbarings Røst blev hørt, men han søgte tillige indtil sin Dødsstund personlig at udvikle sine Evner, hvilket bragte ham til at skinne med en mærkbar Glands. Om en halv Time anvendtes daglig til at samle Sandhedens Kundskab, da vil selv den korte Tid, benyttet i denne Retning, frembringe forbauende Fremstrid.

Det er ikke Meningen i disse Bemærkninger, at Kirkens Evangelister skulde holde forudstuderede Prædikener. Dette er i Modstrid med den Mand, som ledsager Guldsternes Arbejde, fordi det tilsidejætter et Princip henhørende til Kundskab og Magt, og tilintetgjør en af den Helligaands Hovedvirkninger. Denne Mand udleder ikke alene af Talerens Sind, hvad han bør sige, men ved tillige hvad Tilhørerne behøver og uddeler et passende Forraad af Undervisning, Formaning eller Frettesættelse. Den, som forud bestemmer, hvad han vil sige, forhindrer Mandens Virkninger og stiller sin egen Visdom foran den Helligaands Visdom — Univerjets store Lærer. Den, som benytter sig af denne Fremgangsmaade, udbijer tillige en Mangel paa Tro og er øjensynlig i Tvivl om, enten den Helligaand vil komme ham til Hjælp eller ikke. De Guldste have i deres Erfaring, naar de have sat deres Tillid til Gud, haft mange Vidnesbyrd om den Helligaands Magt til at vejlede dem. Naar de have været oplyst af denne Mand, have de ofte været i Stand til at fremsætte Folkets skjulte Tanker og mange af Tilhørerne have ment, at de udelukkende talte til dem, og udtalt sig desangaaende.

En klar Tankegang er nødvendig for at udtrykke sig om et Emne. Om en Ting er tydeligt forstaaet af Taleren, da vil det blive fremstillet klart for Tilhørerne.

En Prædikants højeste Bestræbelser burde være at blive ledet af Visdom. Uden samme ere de mest begavede og fortrinlige Talere i Fare for at skade dem selv og den Sag, de burde præsentere, saavel som dem, til hvem de ere sendte. Visdom er det Ror, som styrer Skibet mod den forønskede Havn. Det Skib, som mangler denne styrende Magt, er ikke i Stand til at undgaa Klipper og Skar, paa hvilke Bind, Bølger og Højvande maatte drive det. Virkningen af det, som bliver sagt, bør ogsaa iagttages, thi Profeters Mander ere Profeter underdanig.

Emigranterne. Ifølge indløbne Beretninger erfare vi, at Emigranterne, som afgik herfra den 29de September, forlod Liverpool den 8de dennes og passerede Queenstown den paafølgende Dag i god Tilstand.

Konferencemøde i Kristiania.

Konferencemødet tog sin Begyndelse den 8de Oktober om Aftenen Kl. 8 og aabnedes som sædvanlig med Sang og Bøn, der opsendtes af Ældste Karl Erikfen.

Præsident H. J. Christiansen fremstod og bød de Forj samlede velkommen og ønskede at Herrens Naad maatte være tilstede ved alle Lejligheder under Konferencemødet.

Konferencens otte Grene bleve repræsenterede af de forskjellige Forstandere, der berettede, at Tilstanden iblandt de Hellige var god, og paa mange Steder vare Forjamlinger afholdte hos Fremmede og meget Vidnesbyrd var afslagt om Sandheden. Ordets Sæd, der jaaledes var udjaet, haabede de, vilde bære Frugt i sin Tid. Endskjønt der i Sommerens Lob ikke havde været saa meget Fremgang, saa var der dog i de fleste Grene tillagt Noget ved Daab, ligesom der ogsaa var udspreedt en Del Skrifter til større eller mindre Veløb i de forskjellige Grene; i dette Arbejde var der Søstre, som havde taget en virksom Del, jaaledes berettedes der, at i Kristiania Gren, hvor Skrifter og Boger vare solgte for en Værdi af 225 Kr., havde en Søster Karen Sophie Johannefen solgt 1850 Skrifter. Hun har deri lagt en Vidkjærlighed for Dagen, som er prisværdig og burde efterlignes af Andre. De forskjellige Hjelpeforeninger og unge Damer's Foreninger havde været virksomme i at gjøre Godt og bragt megen Velsignelse. Flere havde emigreret til de Forenede Stater i Sommerens Lob. Ældsterne, som arbejde i Konferencen, havde modt en Del Modstand, og Præsisterne, der ikke søgte sig stærke nok til at forsvare sine Meninger, havde paa

enkelte Steder anmodet Politiet om Hjælp, og næsten i alle Tilfælde var det dem, som havde været Marsag til Forsølgelse; men dette tjente mere til at fremme Værket end til at standse det. Enkelte Ældster havde været Gjenstand for Dmtale i Bladene; og der var ogsaa bleven sagt blandt Folket, at den, som kjøbte Skrifter af dem eller gav dem Husly, begik en utilgivelig Synd. De nærværende Udsigter lovede en god Fremgang og gjorde Ældsterne haabefulde.

Mødet hævedes, efter at Rapporterne vare afgivne, til næste Dag med Taksigelse af Præsident Fjngare.

Søndag Morgen Kl. 10.

Efter at Mødet var aabnet paa sædvanlig Maade blev Forjamlingen opmuntret ved Taler af Ældsterne Andrew Knudsen og C. D. Folkman. Forstnævnte dvælede ved den Maade Folket behandlede Evangeliets Sendebud og viste, at Josef Smith's Forudsigelser bleve deri opfyldte. Kristus havde sagt, at Forsølgelse skulde blive hans Efterfølgeres Lod. Verden vilde ikke anerkjende os som Kristne; men bekyndte os for at prædike et nyt Evangelium, desuagtet vidste vi, at det var det gamle Evangelium, som er giengivet til Jorden. Det fordrede den samme Opoffrelse, og vi havde ingen Ret til at borttage noget deraf.

C. D. Folkman paaviste, at vi vare her i en Provestand, og det fordredes, at vi skulde efterfølge det af Frelseren givne Exempel og ikke følge vor egen Vilje og Hjodets Lyster, men underkaste os de Befalinger, som forud bleve givne til Mængden paa Pintfedagen. Sammenlignede Bibelens og

Mormons Bogs Lærdomme og viste, at der var henvist til den Sidste paa flere Steder i Bibelen. Værket, som Herren havde beghndt, var lig et Sennopsfro, der var lille, men voksede op og blev stort, jaaledes havde dette Værk tiltaget med forbauende Hurtighed, og det vilde vedblive indtil det opfyldte al Jorden. Opmuntrede de tilstedeværende Fremmede til at benytte den belejlige Tid.

Præsident H. S. Christiansen oplæste den samlede Rapport for Konferencen: den bestod af 8 Grene, som hver havde en Ældste fra Zion og i enkelte var der to. Der var 11 Missionærer fra Zion og 1 af Landets Sonner. I Konferencen fandtes 2 Højpræster, 8 Halvsjærdindsstyre, 54 Ældster, 21 Præster, 27 Lærere, 7 Diakoner, 677 Medlemmer, 27 var døbt siden sidste Konference, 46 Børne og 24 Børn vare emigrerede, 8 vare udelukte og 1 dod. Der lejes 6 Lokaler i Konferencen, og der fandtes 7 Hjælpeforeninger og 2 unge Mænds Foreninger. Præsidenten stadfæstede den forhen givne Beretning og forventede en rig Høst. Han gav Ældsterne et godt Vidnesbyrd for deres Trofasthed og onskede Herrens Betsignelse over dem og alle Oprigtige.

Præsident N. C. Fihgare var tilfreds med de afgivne Beretninger, han var selv personlig bekendt med de Brødre, som havde virket i Missionens Tjeneste og vidste, at de vare gode Mænd, som havde forladt alle Ting for Evangeliets Skyld og gaaet ud uden Pung og Betaling for at forkynde Livets og Saliggjorelsens Budskab. Han paaviste, at Mænd i Kristenheden havde selv taget sig den Ære at være Præster, og de dyrkede Gud med Mennefebud, hvilke ikke vare anerkjendte, og som Bevis herfor henviste han til 19de Kapitel i Apostlenes Gjærninger.

Hogle paaftaa at have sin Kaldelse ved Dromme og Syner, Andre fra Konger o. j. v. Mænd, som vare uden den Helligaands Vejledning, have søgt at finde en lettere Vej til Guds Rige, end den Bibelen lærer, og Folgen var, at der hersker stor Forvirring og Splid blandt Menneffene. Herren havde oprejst et Folk, som fremstod og lærte, at vi burde elske vor Næste som os selv og holde Herrens Bud, men kun faa Mennefter gav Agt paa det, og det var nu som i Noe Dage. Han onskede, at Folk vilde give vor Tro og Være en Underjøgelse, thi det er uvist at domme en Sag, som de ikke kjende. Medbad Herrens Betsignelse over Forsamlingen.

Modet havedes med Taksigelse af Ældste C. Olsen.

Sondag Eftermiddag Kl. 2.

Efter at Modet var atter aabnet med Sang og Bøn fremstod Abraham Johnson og taledede om Præstedømmets Myndighed til at løse og binde. Han viste Nodvendigheden af at være kaldet af Herren og ikke selv tage sig den Ære at være Præst. Herren havde gjengivet Evangeliet og Myndigheden, og det var ligesaa nodvendigt for Menneffene nu at underkaste sig de Fordringer, som Evangeliet indeholdt, som det var i fordums Dage. Paulus maatte underkaste sig Daaben, endskjont Jesus havde vist sig for ham; paa samme Maade var det en Opfordring til alle Andre, Ansvaaret at kalde Menneffene til Omvendelse, paahviler os; men Menneffene kunne ikke fatte det. Han onskede Herrens Betsignelse og Mand maatte komme dem til Hjælp.

C. B. Olsen folte, at Herrens Mand var tilstede og bragte Glæde til Alles Hjerter. Han sammenlignede vor Tid med Noe Dage og viste, at Forholdene

vare de samme, og Resultatet vilde sikkert paafølge. Josef Smith blev befalet at advare den nulevende Slægt og byde den at omvende sig og blive døbt til Syndernes Forladelse. Det var de Sidste-Dages Helliges Hensigt at velsigne og ikke fordomme vore Medmennesker.

Præsident H. J. Christiansen præsenterede Kirkens Autoriteter, hvilke han foreslog at opholde i vore Bønner saavel som hverandre indbyrdes tilligemed Brødrene i deres forskjellige Arbejdsmarker. Han bevidnede, at disse Mænd vare kaldede af Gud, at Josef Smith var en Profet. Enhver, som vilde omvende sig, skulde faa et Vidnesbyrd derom.

Præsident N. C. Fhlgare bevidnede Sandheden af det, som var sagt af de forrige Talere. Han hørte af og til, at Nogle havde rejst omkring og holdt Foredrag mod os, og Nabengaringen viste os hvilken Vogn Vogneren og de, som elskede Vogn skulde erholde. Han læste nogle Vers fra 4de Kap. i Epheser-Brevet, af hvilke han beviste at de forskellige Embeder i Præstedømmet skulde forblive i Kristi Kirke, indtil alle Ting var fuldkommet og de Hellige havde naaet til Enhed i Troen. Johannes saa i det herlige Syn, at en Engel skulde gjenbringe Evangeliet i de sidste Dage. Kirkehistorien viste os det store Fransalds frygtelige Folger, og hvorledes Reformatorer havde prøvet paa fra Tid til anden at oprette noget som var bedre end det Bestaaende; men forfejlet. Der bygges Kirker og Kapper til Vre for Apostlene, medens deres Vardomme vare tilsidefattede og Menneskebud indført i Stedet. Han bevidnede, at Josef Smith var en Profet, og hans Profetiers Opfyldelse stadfæstede samme; den store amerikanske

Krig var et af Vidnesbyrdene om hans profetiske Gave.

Modet blev derpaa hævet til

Aften Kl. 6.

Ældste N. C. Stanche solte en Glæde, som han ønskede at vore Medmennesker ogsaa maatte erholde, men der var kun én Vej til Livet og de, som gik paa den, maatte forjage alle Ting. Han viste, hvorledes Pavemagten fremkom efter de fordums Helliges Udryddelse, og hvorledes Mørke rugede over Jorden i et langt Tidsrum. Vi tilbade hverken Josef Smith eller nogen anden Mand, som Verden beskyldte os for, men den Gud, som havde aabenbaret sig. Han opmuntrede de Tilstedeværende at søge Herren i Bøn for at erholde et Vidnesbyrd fra ham, om han havde begyndt dette Værk eller ej. I Mormons Bog fandtes Forjættelser, som vare givne til Indianerne, hvilke Forjættelser nu opfyldes, idet hele Stammer ere blevne døbt og hevende sig til Livets fredelige Skjæler.

Præsident N. C. Fhlgare opmuntrede til at leve efter de gode Raad og Vardomme som vare givne. Vi maatte adlyde Begyndelseslæren og derpaa lære Bud paa Bud og Linie paa Linie, indtil vi naaede Fuldkommenhedens Maal. Vi vare ikke komne paa Jorden alene for at lære Videnskab, som Verden praler saa meget af, men for at gjøre Guds Vilje. De havde i deres Bantro udfundet, at der findes ingen Gud i Himlen; men om der findes en Søslange, derom ere de endnu ikke blevne enige. Han viste derpaa Guds Færsommelighed, og at Alle skulde fremstilles for ham og erholde en Plads i Forhold til deres Gjæringer. Han forklarede ogsaa om Synet mod den Helligaand og viste Folgerne deraf, at de vare de Æneste, som ikke en Gang

wilbe blive frelste i en af Faderens mange Boliger.

Foramlings-Lokalet var fuld af opmærksomme Tilhørere. Salen var festlig smykket, og Herrens Mand var udgydt over Foramlingen.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid med Taksigelse af Præsident G. S. Christianjen.

Johan Olsen,
Striber.

Lydig hed.

Vi have ofte i disse Spalter været foranlediget til at omtale Nødvendigheden af Lydig hed. Pope sagde, at Orden er Himmelens første Lov, og vi have hyppigt sagt, at vi anse denne Bemærkning for urigtig. Lydig hed er den første Lov, og Orden er en Følge af Lydig hed. Vi bør gjøre os al Umage for at lære vore Børn Lydig hed — stræng og ubetinget Lydig hed. Ethvert Barn bør gives et Indtryk af dets Nødvendighed, og ingen Afvigelse derfra burde tillades.

Vi have ofte hørt Modre tiltale deres Børn og forlange af dem at gjøre visse Ting, men de tillod dem at tage deres egen Tid til at gjøre det i, tilsmeladende blev det overladt til dem selv, enten de vilde opfylde det eller ikke. Børn lære snart i saadanne Hjem at gjøre, som de ville; de adlyde, naar de behage, og unddrage sig fra at vise Lydig hed, naar det ikke behager dem. Resultatet bliver, at Forældrenes Styrelse forsejles, og Børnene blive overladte til at gjøre, som de ville. En saadan Tilstand er sorgelig, og vi beklage Børn, som blive opdragne i saadanne Hjem.

De Ældste, som have gjort storst Fremgang i Tjenesten, og som have været i Stand til at omgaaes paa en fredelig Maade med deres Medarbejdere, have ifølge vor Erfaring været saa-

danne, som fra Barndommen af have været villige til at lære det Gode, og hvis Forældre have indprentet dem denne Lektie. En Lektie af denne Slags, tilbørlig lært i Barndommen eller Yndlingsaarene, bidrager betydelig til et Individ's Lykke, hvad enten det er en Mand eller Kvinde; thi en Kvinde, som er opdraget paa denne Maade, vil, naar hun bliver Hustru, respektere sin Mand's Raad og Autoritet og underkaste sig hans Ønsker paa en Maade, som storlig vil forøge baade hans og hendes egen Lykkelig hed. Den Mand, som har haft en lignende Opdragelse, vil ogsaa være bedre, venligere og mere retskaffen, og han bliver en langt bedre Fader, vidende af Erfaring hvorledes han skal opdrage sine Børn.

Yngen Fader eller Moder burde forlange noget af et Barn, som ikke er retfærdigt; men naar Forældre gjøre et passende Forlangende, da burde de se til, at det bliver adlydt. Et Barn skulde ikke tillades selv at bestemme sin Tid at udføre den forlangte Handling i; thi et saadant Omraade som dette vil, hvis det tillades et Barn eller en Yngling, nedbryde Autoritet. Børn burde læres at adlyde strag og gjøre det uden at knurre.

Der er en slem Bane iblandt nogle Børn, hvilken kan tilskrives Forældrenes daarlige Opdragelse. Hvis et Barn i

Familien forlanges til at gjøre en vis Ting, da, i Stedet for at gjøre det uden Tildvendinger, knurrer Barnet og spørger i en gnaven Tone: „Hvorfor kan ikke Wilhelm gjøre det?“ eller: „Det kan Thomas ligejaa godt gjøre som jeg.“ Hvis det er en Pige vil hun maaſte svare: „Hvorfor kan ikke Maria gjøre det?“

Til en Person, som har et rigtigt Begreb om Lydighed, ere saadanne Otringer meget pinlige; de bære Vidnesbyrd om en daarlig Opdragelse. Det viser, at der er Spørgsmaal i Barnets Sind med Hensyn til Retfærdigheden af det Forlangende, som gjøres af Forældrene, og det viser tillige, at Barnet modsætter sig Forældrenes Myndighed, at Utilfredshed og Mistillid til Forældrenes Dommekraft og Retfærdighed hersker i Hjertet fra dets tidligste Ungdom.

Agtelse for Forældrene maa lægge til Grundvold for sand Lydighed. Forældres Opfordringer burde udføres med Glæde uden at Rigtigheden deraf skulde betvivles; thi for et Barn at spørge, om Andre ikke lige saa vel kunne gjøre dette eller hint, er det samme som at sige, at det kjendte sine Pligter bedre end Forældrene, eller at det betvivler Forældrenes Villighed. Saadant burde ikke tillades.

Der gives ingen Grund, hvorfor den største Venlighed ikke kan eksistere mellem Forældre og Born, selv hvor den strengeste Lydighed fordres og hvor et Forlangende bliver punktlig opfyldt.

Vi have læst nogle hyperlige Bemærkninger om dette Emne, skrevne om Fængslerne af W. M. F. Romd, en meget højtstaaende Ny York-Skribent. Han er noje bekjendt med Narjagerne, hvorfor de ere fulde. Han siger:

„Dag efter Dag ser jeg Forbrydere, Hundreder og Tusinder af dem i Marets

Løb. Jeg ser Sneje af bedrovede Forældre, som sige, at de vilde hellere onste at deres Sonner aldrig havde været fødte, end de skulde leve og bære en saadan Skam og Vanære. Jeg horer skuffede Modres Klagen og nedbojede Fædre græde liget et Barn paa Grund af deres Borns Synder. Jeg ser Modre blive graahaarede mellem deres Besøg, som de afslagge ved Fængslerne for at erfare om deres Sonners Befindende. Jeg har set disse hjærtefjærende Tildragelser indtil mit Hjærte har smertet mig. Jeg siger til de Fædre og Modre, hvis Sonner ikke ere gaaede paa Vidspor, til dem, hvis lille Familie ere deres Livs Lyst, lær Eders Born Lydighed! Jeg onsker det skrevet med store Bogstaver. Jeg onsker, at jeg kunde bringe det til at slaanne, som om det var skrevet med Bogstaver af Jld. Jeg onsker, jeg kunde skrive paa Baggen af ethvert Hjem med uforgjængelige gylndne Bogstaoer — Lydighed, Lydighed, Lydighed! Lydighed til Loven, til Husregler og til Forældres Herredomme; ubetinget, øjeblikkelig og nøjagtig Lydighed. Lydighed i Familien og Lydighed i Skolen! Saa tidlig som Barnet er i Staud til at fremviſe det første Tegn paa Forstand og kan fatte Betydning af Lov, lad det da blive lært Agtelse for den og Lydighed til den. Det er den ophøjede Vej til Dyd, til at blive gode Borgere, og det er den eneste sikre Vej.“

Al alle Folk paa Jorden burde de Sidste-Dages Hellige lægge disse Ord paa Hjærtet, thi vi forstaa bedre end Andre, hvor gavnligt og nødvendigt det er at være lydige. Gud har lært os, at uden streng Lydighed kunne vi ikke faa Del i hans Herlighed. Han lærer os denne Lektie og ved den Helligaands Kraft og Indflydelse paaminder os derom.

Satan er en Oprorer, og han vilde gjøre hele Menneskeslægten til Oprorer, om han kunde.

Giv Ngt paa hans Efterfølgeres Mand; de hade og foragte de Hellige, fordi de ere lydige; de glæde sig og triumfere over ethvert Tegn paa Ulydighed, som Kirkens Medlemmer udvise.

Ulydighed ender i Oprør. Oprør bliver til Strafald.

Born sly Ulydighed. Lad det være Eders Glæde og høje Frysdy at ære Eders Forældre og alle bestiftede Myndigheder.

Forældre forlang streng Lydighed af Eders Born! Begynd at lære Barnet Lydighedens store Lektie, naar dets Forstand først begynder at fatte Eders Onsker.

Moder lè undertiden af deres Borns Narrestreger og Pudsjærligheder og be-

tragter det som et Vidnesbyrd om deres Alogskab. Dette er meget godt, dersom det ikke tillades at gaa for vidt; men den er en uforstandig Moder, som tillader sit Barn at ringeagte hendes Stemme, naar hun foretager sig at standse det i Tilkjendegivelser af Fortrædeligheder og, hvis Barnet ikke lyder hende, men vedbliver i Ulydighed mod hendes Onsker og gjør, hvad det er forbudt, lader det passere upaaagtet og falder det et jnildt Barn.

Saadanne Modre burde forstaa, at de ere deres Borns største Fjende, naar de tage en saadan Fremgangsmaade.

Den Regel, som de burde følge, er: Forlang aldrig at et Barn skal gjøre noget som ikke er Ret; naar et Forlangende er gjort, da se til at det bliver nojagtig opfyldt uden Knurren.

Blandinger.

Jndtægten af Røer i de Forenede Stater. En amerikansk Avis skriver: „Hvad vi faar af vore Røer“.

„Vore amerikanske Mejeri-Interesser ere aldeles forbausende. De repræsenterer næsten fem Gange saa megen Kapital, som alle Landets Banker tilsammen — det vil sige, at Bankernes Kapital er knapt 671,000,000 Dollar, medens Mejeriernes Værdi beløber sig til 3,000,000,000 Dollar. Det er ikke at vente, at vore Læsere skulde være i Stand til at spælge saadanne uhyre Talstørrelser, og vi ville derfor arrangere dem i flere mindre, men dog alligevel ganske betydelige Dojer.

Antallet paa vore Mælkekoer er beregnet til 21,000,000, som giver omtrent 350 Galloner*) hver om Aaret. Dette vil tilnærmelsesvis udgjøre 7,350 Millioner Gall., en ganske anseelig lille Mælkefø, som kunde frembringe et temmeligt godt „Niagara-fald“ Heraf bruges 4,000 Millioner til Smør, 700 Millioner til Ost, og de øvrige 2,480 Millioner gjenemgaa Blandings-Processerne hos Mælkehandlerne, inden de blive benyttede af de 60 Millioner Mænd, Kvinder og Born, som udgjøre Befolkningen i det store Frihedsland. Smørret som produceres og benyttes vilde veje 1,350 Millioner Pund og Osten 6½ Million. Den samlede Værdi af vore Mejeri-Produkter sidste Aar beløb sig til næsten

*) En Gallon er 3 Potter.

500 Millioner Dollar. Dette er 20 Millioner mere end vor aarlige Hvedeafls Værdi og naaer næsten op til vor aarlige Majs-Indtægt, som er den mest værdifulde af alle vore Land-Produkter. For at kunne underholde denne uhyre Mejeri-Sjord, behøves der 100 Millioner Acres Land til Græsning, værd 2500 Millioner Dollar. Det ses derfor letteligen, at de 4 Millioner Landbrugere i dette Land udgjøre en vigtig Del af vor Nations Velvære og Fremgang.

(New-York Herald.)

— En Elefant, der hørte med til et Veriderjelskab, som optraadte i Rugby i England, rev sig nylig løs og afslagde et Besøg i et nærliggende Hus. Her gjæstede den først Kjøkkenet og Spisekammeret, fortærede 12 Krukker Skyttoj, en Krukke nedlagte Løg, en Mængde Blommer, et stort Stykke Kjød, en Kasse med Sukker og nogle Rager. Derpaa spiste den de i Binduerne staaende Potteplanter og endte med at tage de paa Kaminen staaende Nipssting for at lægge disse hen i Sofaen. Først efter et Par Timers Forløb lykkedes det at faa Dyret ud af Stuen.

Dødsfald.

Hans Rasmussen døde efter 9 Ugers Sygeleje i sit Hjem i Ephraim, Utah, den 25de August 1887. Han blev født den 1ste Oktober 1815 i Ammedrup paa Sjælland og var saaledes næsten 72 Aar gammel. Han blev tilligemed sin Hustru indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Juni 1855 og rejste til Utah det følgende Aar. Han betalte Rejsen for mange Fattige og havde mange Dyr og flere Bogne paa Rejsen, hvilke han mistede i en Snestorm og kom til Saltjøstaden som en fattig Mand. Han klagede dog aldrig, men var altid tilfreds og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig i Haab om en herlig Opstandelse.

Jens Edvard Larsen, der var født i Norgaard i Hjelsted, Sindahl Sogn, Venshøjsel, i 1856 og emigrerede til Utah i 1869, er efter 9 Ugers Sygeleje afgaaet ved Døden i Mink Creek, Idaho. Han døde som et trofast Medlem og var elsket og agtet af sin Omgivelse.

Indhold.

Ex-Kongresmand C. C. Beans Ansøelser om Utah-Affærerne	17	Emigranterne	25
Kristendommen, set fra en Hednings Standpunkt	22	Konferencemøde i Kristiania	26
Personligheder	23	Udydighed	29
Red. Bem.: Missionsvirksomheden	24	Blandinger	31
		Dødsfald	32

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **H. C. Flygare**, Vorengsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **F. E. Wording** (B. Petersen).